

И тъй трѣбваше пакъ да се дълби, пакъ да се муштруватъ опълченцитѣ, толкова по-вече, че при-сѣтствието на Царя и главнокомандующия ни плашеше.

— Трѣбва да се постѣгнатъ ротитѣ, казваха офицеритѣ; не е нѣщо не възможно Царя и Великия Князь да пожелааятъ да видятъ нашитѣ дриплювци и тогава какво? Ще кажатъ, че не сме се занимавали съ тѣхъ съ надлѣжното усърдие.

Вслѣдствие на това, всички се заловиха за занятieto, както и въ Пloeштъ; по 12 и по-вече часа прѣзъ денъ прѣкарвахме на учение.

Не ще съмнѣние, че опълченцитѣ и тукъ неуморно се трудяха, както и въ Пloeштъ, и при всичко това, чуваха се между тѣхъ шушукания.

— Защо ни мжчатъ съ тѣзи ружейни приеми и церемонияленъ маршъ. Нека ни пустнатъ на учение въ бой и тогава ще видятъ, какъ се биятъ Българитѣ.

И тукъ се започваха обикновенно разкази и въспоминания отъ биткитѣ въ миналогодишната Сърбско-Турска война съ всичкитѣ ѣ подробности.

Наистина, опълченцитѣ свободно владѣяха пушката: знаяха добрѣ да стрѣлятъ, да нанасятъ съ щика ударъ, ротно учение и церемонияленъ маршъ извършваха твърдѣ добрѣ, а най-главното бѣха всички въ-душевени съ една обща идея, а тя бѣ: свобода или смъртъ. Съ една рѣчь, азъ бѣхъ увѣренъ напълно въ боевата способностъ на опълченцитѣ, но при все това не бѣхъ противъ занятията, защото праздността прави войника обикновенно распуснатъ и мързеливъ.

Съ разрѣшение на дружинния командиръ, ходихъ въ Свищовъ. Отъ бивуака до моста отидохъ почти бѣгомъ. На послѣдния се забѣлѣзваше страшенъ хаосъ, особено, на първия островъ. Този островъ бѣше свързанъ съ лѣвия брѣгъ на рѣката съ дървенъ мостъ. Той бѣше покритъ съ обозни кола, артиллерия и зарядни ящици, но при все това по-големата частъ отъ обозитѣ оставаше още около Зимничъ — на лѣвия брѣгъ на Дунава, гдѣто чакаше своя рѣдъ.

Отъ движението на колята и конетѣ надъ острова висеше гъстъ облѣкъ прахъ, а въ въздуха, отъ